

liris Aroniemi

**Viimeiseen
ryyppyyn**

Viimeiseen ryyppyyn

Iiris Aroniemi

Viimeiseen ryyppyyn

© 2018 Iris Aroniemi

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt,
Saksa
ISBN: 978-951-568-4820

1.

Mies narskautti likööripullon auki. Kylmä penkki takapuolen alla, hengityksen huurutessa hän vei pullon huulilleen. Makean hapan liemi valui kurkusta alas tuoden kutkuttavan lämpimän tunteen sisuksiin. Onpa hyvää ainetta tämä, mies tuumi kaa- taen koko pullon sisuksen kurkkuunsa kerta huikalla. Pienen ohikiitävän hetken ajan hän tunsu syyllisyyttä, tunne meni ohi alkoholin iskiessä suoraan tajuntaan. – No niin, nyt tässä taas jaksaa, on se viina ihme ainetta, todellinen parantava voima. Miehen ajatukset lentelivät käsien hamutessa tyhjää taskua.

– Vittu, olisi pitänyt ostaa kaksi pulloa kerralla. Kuivin suinko tässä nyt joutuu istumaan. Sillä hetkellä miehen mieleen tuli kuva jääkapissa olevasta vodkapullosta.

- Eki, mitä sä siellä kylmässä varastossa teit? Raija, Ekin vaimo kysyi ulko-ovella.
- Yritän korjata sitä ruohonleikkuria, nythän se on hyvä talvella laittaa kuntoon ajan kanssa,

Eki vastasi samalla kumartuen avaamaan kengän nauhojaan.

- No niinhän se tietysti on, mutta pitääkö siellä tällaisella pakkasella olla, jäätyy kai siellä jo sormetkin. Lähden kauppaan, tarvitko jotain? Raija kysäisi.
- No tuo pari saunakaljaa?
- Saunakaljaa? Sinähän lupasit olla juomatta nyt edes niitä saunakaljoja! Raija kivahti.
- No ihan vitsi se oli, en juo. Tuo mitä tuot, Eki vastasi puhallellen eri suuntaan.

Auton valojen hävitessä näkymättömiin, Eki kiirehti jääkapille kädet innosta täristen. Hyllyn perältä pilkotti vodkapullon korkki. Eki tempaisi sen nopeasti pöydälle ja etsi kaapista pienen siivilän ja tyhjän mehupullon. Raija oli keväällä säilönyt vodkan sekaan keräämiään kuusenkerkkiä, tehden talven varalle flunssa lääkettä. Eki siivilöi viinan mehupulloon, täyttäen vodkapullon kraanavedellä. Kuusenkerkät jäivät vihertävän harmaina veden sekaan lillumaan. Varastoon kiirehtiessään pullon poltellessa kädessä, Eki huomasi ruohonleikkurin pilkistävän hangen alta.

– Onneksi Raija ei huomannut tuota, pitääkin kaivaa se nopeasti varastoon mukaan, Eki naurahti ääneen.

Raijan tullessa kaupasta Eki oli ehtinyt purkaa ruohonleikkurin osiin. Illan aikana Eki keksi selitykset Raijalle korjauksen vaativuudesta, kehottaen Raijaa käymään yksinään saunassa ja menevän nukkumaan. – Tässä menee aikaa, en voi jättää levälleen nyt kun huomenna en muista miten sitten kasata, Eki huuteli ulko-ovelta Raijalle. Aamulla Ekin katsoessa varastoon ruohonleikkurin osat olivat pitkin lattiaa. Hiljaisena miehenä Eki lakaisi osat nurkkaan odottamaan seuraavaa korjauskertaa. Parin seuraavan kuukauden aikana korjauskertoja riitti, toisinaan hilpeällä mielellä joskus taas murheita mieleen tuovaa alkoholia nauttien. Kerran viinaa otettuaan Eki pilkkoi loputkin ruohonleikkurista osiin, nakaten työntöaisan aidan yli metsään. – On se perkele kumma jos aikuinen mies ei kotonaan saa viinaa juoda rauhassa, perkele piilossa pitää ottaa kuin piruuden tekijä, Eki möyhähteli ääneen voimiensa tunnossa. – Haista sinäkin ruohonleikkuri pitkä paska!

Vaiherikas tarina alkoholiin mieltyneestä Ekistä, joka kohtaa reissuillaan erilaisia juoppoja. Viinanhuuruudessa elämässä ei kummelluksilta ja huijauksilta välty, rakkauden menettämisistä puhumattakaan. Krapulan riivaamana mies yritti välillä olla juomatta, elämän tylsyys selvänä ollessa sekä viinan tuska elimistössään, lupaukset raittiudesta jäivät kerta toisensa jälkeen. Lopulta Eki kohtasi henkilön, joka sai hänet ajattelemaan toisenlaista elämää, herättäen ajatuksen kuuluisasta viimeisestä ryypystä. Kohtalo päätti kuitenkin toisin.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi